

Arrest

nr. 117 106 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Hilde VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (mevrouw), die verklaart te heten,
{..}

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 28 september 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 08 februari 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de tweede en derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de tweede en derde verzoekende partij optreden in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie. Verzoekende partijen menen dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

"1. Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen. in combinatie met een schending van artikel 3 EVRM schending artikelen 3 en 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

Overwegende dat de bestreden beslissingen als volgt zijn gemotiveerd:

".."

Dat het artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tót gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Artikel 3 EVRM heeft een absoluut karakter en is van openbare orde en laat geen uitzondering toe die zou gebaseerd worden op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat dit impliceert dat ook al werden de aanvragen in toepassing van het artikel 9bis en artikel 9ter afgesloten en onontvankelijk of ongegrond verklaard door de tegenpartij, dit niet verhindert dat de tegenpartij moet onderzoeken of het uitwijzingsbevel afgeleverd aan betrokkenen mogelijk een schending zou opleveren van artikelen 3 en 13 EVRM;

Dat in dit opzicht kan worden verwezen naar het arrest CONKA/BELGIË, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België heeft veroordeeld omdat de toenmalige beroepsmogelijkheden voor Raad van State tegen verwijderingmaatregelen in gewone verblijfprocedures (buiten asiel) niet als een daadwerkelijke rechtshulp konden worden beschouwd omwille van het gebrek aan schorsend effect van de rechtsmiddelen, wat volgens het Hof haaks staat op het recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien in artikel 13 EVRM;

Dat met andere woorden de combinatie van het artikel 3 met artikel 13 EVRM volgens het Hof twee dingen impliceert, met name:

een rigoureuus en onafhankelijk onderzoek van elke grief volgens de welke er ernstige motieven zouden bestaan om te geloven in een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM en anderzijds; de mogelijkheid om een schorsing te verkrijgen van de uitvoering van de betwiste maatregel.

Dat in het arrest M.S.S. / België, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook heeft veroordeeld omwille van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM omdat het beroep tot schorsing in UDN voor de RW niet beantwoordde aan de vereisten van artikel 13 EVRM gelet op de talrijke praktische obstakels en de zeer hoge bewijslast die op de verzoeker rustte om met ernstige middelen een risico op een ernstig en eminent nadeel aan te tonen;

Dat omdat door deze obstakels het bekomen van een schorsend effect de facto illusoir werd en de verzoeker werd verwijderd van het grondgebied vooraleer hij zijn argumenten ten gronde had kunnen laten gelden, werd door het Hof tot een schending van artikelen 3 en 13 EVRM besloten;

Dat het Hof benadrukte, net als in het arrest CONKA, het belang van het schorsend effect van een rechtsmiddel dat niet op accessoire wijze mag worden voorzien;

Dat ook in het arrest CONKA/BELGIË reeds werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het schorsend karakter van het rechtsmiddel een garantie moet zijn en niet enkel kan afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling;

Dat de eisers een verzoekschrift zullen indienen bij Uw Raad tegen de beslissing van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter wordt ongegrond verklaard en eveneens tegen de beslissing van 11 september 2013 waarbij hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis wordt onontvankelijk verklaard en zij hebben recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij Uw Raad omdat zij in die verzoekschriften een grief zullen aanhalen in toepassing van het artikel 3 EVRM, wat van openbare orde is;

Dat in een nog recenter arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Mohammed/Oostenrijk werd benadrukt dat een automatisch schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel dat een verdedigbare grief op basis van artikel 3 EVRM aanhaalt (EHRM Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, nr. 2283/12".

Dat in § 80 van dat arrest wordt gesteld dat er een schorsing moet worden toegekend van een potentiële verwijdering of deportatie, wat impliceert dat niet enkel wanneer een verzoeker in detentie zit met het oog op verwijdering een dergelijk schorsend effect moet worden toegekend, maar ook indien de persoon in vrijheid is;

Dat dus ook bij een potentieel risico op uitwijzing (namelijk omdat er al een uitwijzingsbevel werd afgeleverd dat op elk moment kan worden ten uitvoer gelegd) er een schorsend effect moet worden toegekend aan een rechtsmiddel waarin verdedigbare grieven op basis van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen;

Dat bovendien deze bijlagen 13quiquies werden afgeleverd tijdens de termijn die de verzoekers ter beschikking hadden om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissingen die enerzijds de aanvraag 9ter ongegrond verklaren en de aanvraag 9bis onontvankelijk verklaren, dit terwijl er in toepassing van bovenstaande rechtspraak van het EHRM een daadwerkelijk rechtsmiddel moet worden gegarandeerd aan verzoekers, dit wil zeggen een van rechtswege schorsend rechtsmiddel, gezien de aangehaalde grief op basis van artikel 3 EVRM;

Dat omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten de bestreden beslissingen eveneens een schending uitmaken van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat daarom de bestreden beslissingen moeten worden geschorst en vernietigd;

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de Vreemdelingenwet als ook uit rechtspraak bij Uw Raad als ook bij de Raad van State (arrest nr. 207.209 van 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging töt verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of de welke nog niet definitief is gewezen en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM;

.. Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoon dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien %ijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise. Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. " (Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM %eer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. "

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

In casu dient et wel degelijk rekening gehouden te worden met hogete rechtsnotmen, zoals de bepalingen van het Eutopees Verdrag voot de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, bepaalt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiëfarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

In Georgië zullen eisers en hun kinderen geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Georgië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien eisers het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen eisers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden."

3.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de

formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij illegaal op het grondgebied verblijven. Zij menen evenwel dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht afgeleverd worden omdat zij nog een beroep zullen instellen of al ingesteld hebben tegen de afwijzing van hun aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partijen is de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met artikel 3 EVRM omdat zij in het land van herkomst geen beroep zullen kunnen doen op de noodzakelijke medische zorgen.

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvragen van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen werden.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet of nog, de beslissing die hierin werd getroffen en het mogelijk beroep hiertegen, de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt omstandig waarom verzoekers bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten deze motieven te betwisten. Het gegeven dat verzoekende partijen van plan zijn beroep in te stellen tegen de beslissingen waarbij hun aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen werden, kan evenmin tot de onwettigheid van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten doen besluiten.

3.5. Verzoekende partijen menen evenwel dat artikel 3 EVRM wordt geschonden omdat er geen adequate medische behandeling is in het land van herkomst. De Raad wijst er evenwel op dat uit de analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is (cf. recente rechtspraak: RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Met hun summiere betoog aangaande de medische problematiek maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze medische problematiek een ernstige, kritieke gezondheidstoestand uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM, dit te meer nu blijkt dat hun medische aanvraag verworpen werd. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij de medische argumenten van de verzoekende partijen wel degelijk onderzocht heeft doch verworpen.

3.6. Artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer dit een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de in casu bestreden beslissingen heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling, noch werd de in casu bestreden beslissingen genomen naar aanleiding van enig 'beroep'.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. {...}”

Zoals blijkt uit voormelde bepalingen staat bij de Raad een annulatieberoep open, waarbij tevens de schorsing, met inbegrip van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kan gevorderd worden.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt voorts in overweging B.16.3.:

“In de aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.”

En nog:

“B.19.1. Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens luidt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ».

B.19.2. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof, vereist artikel 13 een beroep bij een nationale instantie die zich kan uitspreken over de schending van een door het Europees Verdrag gewaarborgd recht; vervolgens moet, in het geval van een schending, die beroepsinstantie maatregelen tot herstel kunnen bevelen. Daarbij beschikken de verdragspartijen over een zekere beoordelingsvrijheid wat de wijze betreft waarop zij zich schikken naar de verplichtingen die uit artikel 13 voortvloeien (EHRM, 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, § 145; in dezelfde zin : EHRM, 18 december 1996, *Aksoy t. Turkije*, § 95; EHRM, 30 oktober 1991, *Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk*, § 122).

In zijn arrest van 5 februari 2002, *Čonka t. België*, formuleert het Europees Hof de draagwijdte van artikel 13 van het Europees Verdrag als volgt :

« 75. Het Hof herinnert eraan dat artikel 13 van het Verdrag het bestaan waarborgt, in het interne recht, van een rechtsmiddel dat het mogelijk maakt zich te beroepen op de rechten en vrijheden van het Verdrag zoals zij daarin verankerd kunnen zijn. Die bepaling heeft dus tot gevolg dat een intern rechtsmiddel wordt geëist waardoor de inhoud kan worden onderzocht van een ‘ verdedigbare grief ’ gegrond op het Verdrag en waardoor passend herstel kan worden verkregen. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 op de verdragsluitende Staten doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker. Het beroep dat artikel 13 voorschrijft, moet evenwel ‘ daadwerkelijk ’ zijn, zowel in de praktijk als in rechte. De ‘ daadwerkelijkheid ’ van een beroep in de zin van artikel 13 hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoeker. Zo ook moet de ‘ instantie ’ waarvan in die bepaling sprake is, geen gerechtelijke instantie zijn, maar dan komen haar bevoegdheden en de waarborgen die zij biedt in aanmerking om de daadwerkelijkheid te beoordelen van het voor haar ingestelde beroep. Bovendien kan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs indien geen ervan op zich volledig eraan voldoet (zie, onder vele andere, het arrest *Kudła t. Polen* [GK], nr. 30210/96, § 157, EHRM 2000-XI).

76. Bovendien is nog vereist dat de grief opdat artikel 13 erop kan worden toegepast, kan doorgaan als zijnde verdedigbaar (zie, *mutatis mutandis*, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, Rec. 1996-V, p. 1870, § 147). [...] ».

B.19.3. Bij de toetsing van het bestreden artikel 80 aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is gebleken dat dat artikel, in die fase van het onderzoek, de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, en zulks zowel wanneer de Raad met volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter uitspraak doet.

Bovendien voldoet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Aldus voldoet de bestreden bepaling aan de vereisten die uit artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortvloeien die in de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of aanleiding kunnen geven tot een dergelijke schorsing.”

Gelet op voorgaande blijkt dat de annulatieprocedure bij de Raad, met inbegrip van de mogelijkheid tot vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM.

3.7. Met het thans voorliggende beroep hebben de verzoekende partijen de mogelijkheid gehad de door hen aangevoerde schending van artikel 3 EVRM te laten onderzoeken door de Raad. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog voor zover dit erop neerkomt dat zij geen effectief rechtsmiddel hebben nu zij in kader van onderhavig beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten de mogelijkheid hadden hun verdedigbare grie(f)(ven) naar voren te brengen. Zoals blijkt uit de bespreking hoger hebben verzoekende partijen evenwel geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt. Zij hebben immers in kader van huidig beroep nagelaten aan te tonen dat de medische problematiek een kritieke gezondheidstoestand is in de zin van artikel 3 EVRM derwijze dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Verzoekende partijen blijven voor de rest hangen in een uiterst theoretisch betoog dat dan nog bestaat uit de eventualiteit van een beroep tegen de verwerping van hun regularisatieaanvragen dat geen afbreuk kan doen aan voorgaande bespreking.

3.8. Een schending van artikel 47 van het Handvest of artikel 13 EVRM wordt niet aangetoond.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Gelet op de bespreking hoger maken verzoekende partijen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.10. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER